

Poslednjega dejanja poslednji prizor.

Kako sem ga ljubila, o ti moj Bog!
Več bil mi je nego ves zemeljski krog.

Bil solnce je moje. Le v njega vse dni
upirala željne sem svoje oči.

Malik je bil moj. Na njegov sem oltar
polagala sebe kot žgalni svoj dar.

In vse žrtvovala mu, svojo vso last,
telo sem in dušo in žensko sem čast!

A on — neusmiljen me pahnil je v kraj . . .
Zavržena sem, zapuščena sedaj . . .

Kam grem? Ah, kam vabiš ti pozna me noč?
Objela me tvoja demonska je moč.

Kaj gledate me, radovedni ljudjé,
po ulici svetli tod mimogredé?

Pogasite luči! Ovij me črn mrak!
Pred pragom njegovim tu stoj mi korak!

Pod oknom njegovim . . . Nemara zdaj baš
pri sebi že ljubico drugo imaš . . .

In lažeš ljubezen ji sladko v uhó . . .
Nedavno si meni jo lagal takó . . .

Naj préveč te moj ne prestraši zdaj strel! . . .
In srce ji svinec je smrtni zadel.

Mehmed.

